

KONŠTITÚCIE

1984

Vydanie 2014

KONGREGÁCIA NOTRE-DAME
KANONISKY SVÄTÉHO AUGUSTÍNA

CONGREGATIO
PRO RELIGIOSIS
ET INSTITUTIS SAECULARIBUS

Prot. n. P. 115-1/84

DEKRÉT

V súlade so smernicami motu proprio „*Ecclesiae Sanctae*“ (II, 6), Kongregácia Notre-Dame, Kanonicky svätého Augustína, pristúpila k revízii svojich Konštitúcií a predložila Svätej stolici návrh zostavený generálnou kapitulou v roku 1984.

Kongregácia pre rehoľníkov a svetské inštitúty pozorne preskúmala text, ku ktorému pripojila rôzne úpravy. Uznala v ňom povolanie sestier k spoločnému nasledovaniu Ježiša Krista v zasvätenom živote: združené v sesterských komunitách prajú si mať „*jedno srdce a jednu dušu v Bohu*“ podľa ducha svätého Augustína a podľa svojich zakladateľov, svätého Petra Fouriera a blahoslavenej Alexie Le Clerc. Svoju modlitbu zakorenenú v Božom slove zameriavajú na Božiu slávu a zároveň na spásu blížneho. Sestry sa podieľajú na učiteľskom a výchovnom poslaní Cirkvi osobitne medzi mládežou, v perspektíve výchovy vo viere a ohlasovania blahozvesti chudobným.

Týmto dekrétom Svätá stolica udeľuje
žiadané schválenie. Dané rozhodnutie v ničom
neporušuje požiadavky všeobecného práva.

Kongregácia pre rehoľníkov a svetské
inštitúty si praje, aby všetky sestry zachová-
vali Konštitúcie a tak verne a veľkodušne
odpovedali na svoje povolanie; nech počúvajú
Máriine slová v Káne: „Urobte všetko, čo vám
povie môj Syn,“ a nech na Máriu hľadia vždy
ako na „Matku, Učiteľku a Patrónku“ svojho
Inštitútu.

Platné bez akýchkoľvek výhrad.

Dané v Ríme dňa 4. mája 1987,
na štyridsiate výročie blahorečenia
Alexie Le Clerc

*J. J. Carr. Uner a
bis.*

** Vincentius J. J. Carr.
Bis.*

KONGREGÁCIA NOTRE-DAME
Kanonicky svätého Augustína

Keď svätý Peter Fourier zostavoval pre Kongregáciu Notre-Dame Konštitúcie roku 1617 a roku 1640, často sa radil so sestrami.

Texty, ktoré máme dnes, sú plodom práce všetkých sestier počas rokov, čo nasledovali po *aktualizačnej* kapitule v roku 1969, zameranej na obnovu podľa požiadaviek Druhého vatikánskeho koncilu.

Nové Konštitúcie vyjadrujú, ako chceme nasledovať Alexiu Le Clerc a Petra Fouriera, teda osvojiť si:

– spiritualitu Vtelenia, kde osobitné miesto patrí Panne Márii, ktorá nás pozýva podobne ako v Káne „urobiť všetko, čo nám povie jej Syn“;

– ducha svätého Augustína, čo sa vyznačuje sesterskou svornosťou i rešpektovaním každého jednotlivca;

– povolanie vychovávateľiek, ktoré je hybnou silou celého nášho apoštolského života a dáva nám tvorivosť v úsilí o rozvoj blížneho, aby všetci „mali život“;

– pozornosť voči núdzi a naliehavým potrebám každej krajiny v každej dobe, čo usmerňuje naše apoštolské pôsobenie a rozširuje ho do medzinárodných rozmerov.

Nech nám tieto Konštitúcie, schválené v Ríme 4. mája 1987, pomôžu plňšie žiť v dnešnej dobe naše povolanie v Kongregácii Notre-Dame, v službe Božieho kráľovstva.

December 1987

S. Stéphane Marie

sestra Stéphane Marie Boullanger
Generálna predstavená

HISTORICKÝ ÚVOD

KONGREGÁCIA NOTRE-DAME vznikla v roku 1597 v Lotrinskom vojvodstve, ktoré bolo v tom čase samostatné, nezávislé od Francúzska. Pri jej zrode sa stretli dve duchovné osobnosti, blahoslavená Alexia LE CLERC a svätý Peter FOURIER, ktorých viedol rovnaký apoštolský duch a osobitná vnímavosť na potreby doby.

Je to obdobie ťažko poznačené mravnou skazenosťou, sociálnou nespravodlivosťou, zbedačovaním, nevedomosťou a vojnou, ktorá Lotrinsko čoskoro spustoší; no zároveň je obdobím naplneným veľkou nádejou. Po niekoľkých storočiach krízy v Cirkvi a v ovzduší horlivého šírenia protestantizmu, Tridentský koncil (r. 1545 – 1563) prichádza s výzvou k prebudeniu viery, čo sa rozvinie do katolíckej reformy.

V roku 1597 prichádza do Mattaincourtu mladý regulárny kanonik Peter Fourier. Narodil sa v Mirecourte v roku 1565, trinásť rokov študoval na gymnáziu a potom na univerzite v Pont-à-Mousson, ktorú krátko predtým založili jezuiti. Vo Fourierovej silnej osobnosti sa spája vzdelanosť humanistu a dobročinnosť apoštola. Ako priekopník v obnove pastorácie a v zlepšovaní sociálnych podmienok premení dlhodobo zanedbanú farnosť tak, že z mestečka vo Vogézach sa stane skutočné centrum reformy.

Alexia Le Clerc, narodená v Remiremonte roku 1576, sa stretáva s Petrom Fourierom v uvedenom roku 1597. Práve zažila milosť obrátenia a vníma, že Boh ju volá *„spraviť nový dom pre dievčatá a konať v ňom všetko dobro,*

čo sa bude dať“. Peter Fourier ju usmerňuje s opatrnosťou a nakoniec uzná pravosť jej povolania; to zakrátko potvrdí aj príchod štyroch dievčat, ktoré takisto priťahuje život vo veľkodušnej službe. Plán Alexie a jej spoločníčok zasvätiť sa Bohu a vytvoriť „kongregáciu“ je prvýkrát uznaný verejne v mattaincourtskom kostole vo vianočnú noc roku 1597.

Peter Fourier sa im zveruje so svojou pastoračnou starosťou najmä o vzdelávanie dievčat, ktoré je v tom čase veľmi zanedbávané. Chcel školy otvorené pre všetkých, kde by sa dievčatá mohli vyučiť nejakému remeslu a vďaka vzdelaniu by boli schopnejšie pôsobiť v rodine i v spoločnosti. Zámery zakladateľov sa stretli: rodiaca sa kongregácia si berie za svoj prvý a hlavný cieľ „zriaďovať verejné školy“ a zdarma v nich vyučovať dievčatá. Prvú školu otvorili v Poussay, neďaleko Mattaincourtu v roku 1598.

V tom čase vznikajú aj prvé zriaďovacie texty: *Predbežné pravidlá* (r. 1598) ako príloha k prosbe o schválenie adresovaná toulskému biskupovi, kde Peter Fourier načrtáva hlavné línie nového rehoľného života. Prvých päť dcér Kongregácie sa ponúka „svojimi skromnými možnosťami chopiť sa všetkého, čo budú považovať za najlepšie a najprospernejšie pre Božiu česť a slávu, pre svoju spásu a vlastné zdokonalenie, ako aj pre telesnú i duchovnú výpomoc bližnému“.

Dielo natolko zodpovedá potrebám doby, že sa rýchlo rozvíja. „Dcéry preblahoslavenej Panny Márie“ sú žiadané do Mattaincourtu (1599), do Saint-Mihiel (1602) i do Nancy, hlavného mesta vojvodstva (1603); o krátky čas prekročia hranice Lotrinska. Idú v ústrety potrebám miest,

mestečiek aj dedín, navštevujú chorých a núdznych. Svoje školy otvárajú pre chudobné i pre bohaté dievčatá, pre katolíčky aj pre protestantky – pri nich sa učiteľkám odporúča nepovedať nič, čím by sa mohli dotknúť náboženského cítenia dievčat. Najnadanejšie žiačky pripravovali na to, aby samy potom učili. Rozmach diela podporovala skutočnosť, že klauzúra ešte nebola povinná; je to obdobie „neuzavretých“ domov. Na základe pohnútky Alexie a Petra Fouriera sa rodí *istý duch*. Sestry si navzájom pomáhajú a všetky dôležité rozhodnutia robia spoločne. *Nový dom* sa stáva skutočnou kongregáciou – v modernom zmysle slova – a roku 1603 dostáva svoju prvú zriaďovaciu listinu na základe schválenia od kardinála Karola Lotrinského.

Ideálom bolo, aby v Ríme schválili tento spôsob života „rehoľníčok a súčasne učiteľiek v škole“. V tej dobe sa však vyučovanie externých žiačok javilo ako nezlučiteľné s prísnou klauzúrou, ktorú dekréty Tridentského koncilu ešte posilnili. Prvé buly Pavla V. (1615 – 1616) povoľujú výučbu externých žiačok veľmi zdržanlivo a len pre Nancy, kde bol roku 1617 zriadený prvý kláštor. V tom istom roku toulský biskup schvaľuje *Malé konštitúcie*.

Alexia zomiera roku 1622 v Nancy, kde bola veľmi vážená pre svoj svätý život. O krátky čas toulský biskup poveruje Petra Fouriera reformou lotrinských kanonikov, ktorú Fourier úspešne dokončí a zakladá Kongregáciu kanonikov nášho Spasiteľa. Robí to v duchu rozsiahleho apoštolátu: za pole pôsobnosti kanonikom dáva nielen službu pastorácie, ale aj misie vo farnostiach, bezplatné vyučovanie chudobných a formáciu klerikov. Uskutočnená reforma kanonikov zrejme ovplyvnila aj prebiehajúce kroky v Ríme za účelom schválenia Kongregácie Notre-

Dame. Umožňovala totiž zabezpečiť jednotu kláštorov prostredníctvom *vizitátora*–kanonika nášho Spasiteľa, keďže obe kongregácie mali rovnakého ducha, rovnakého zakladateľa a rovnakú regulu.

Pápež Urban VIII. udeľuje roku 1628 bulu; aj keď celkom nezodpovedá zámerom Petra Fouriera, priveľmi odvážnym na vtedajšiu dobu, zabezpečuje aspoň to podstatné: odobruje apoštolské pôsobenie ako prvý cieľ Kongregácie Notre-Dame. V tomto zmysle rehoľnícky skladajú štvrtý sľub „vyučovania“. Bolo dovolené prijímať externé žiačky v budove oddelenej od klauzúry, neznamenalo to však schválenie „neuzavretých“ domov podľa prvotných predstáv Zakladateľov.

Alexia Le Clerc a Peter Fourier sa už od počiatku rozhodli pre regulu sv. Augustína, lebo ju považovali za „najbližšiu k spôsobu života apoštolov a Nášho Pána“. Ich voľbu potvrdila bula roku 1628. Upravovala prepojenie rehoľníčok s reformovanými lotrinskými kanonikmi, takže ich priradila nie ku „kláštornému“, ale ku „kolegiálnemu“ rádu (ktorý sa vzťahoval okrem iných aj na regulárnych kanonikov), teda k forme rehoľného života, ktorý znamená spojenie komunitného života a misie. Pre Petra Fouriera to bol návrat ku *kanonisám* prvých storočí čiže ku zasväteným ženám, ktoré sa venovali apoštolátu v službe miestnych kostolov.

Bula Urbana VIII. vyvolala napätia s biskupmi, aj medzi klášťormi. Nezhody ešte zhoršuje situácia Lotrinska, keď začína bojovať s Francúzskom. Tridsaťročná vojna nivočí krajinu. Kláštory sú rozohnané. Peter Fourier, ktorý vždy hájil nezávislosť vojvodstva a bol známy svojím vplyvom na lotrin-

ských vojvodov, musel v roku 1636 odísť do vyhnanstva do Gray vo Franche-Comté.

Tam pracuje na *Velkých konštitúciách* až do dňa svojej smrti 9. decembra 1640. Je však odrezaný od ostatnej Kongregácie; nemôže, ako to zvyčajne robieval, radiť sa so sestrami o kapitolách konštitúcií, najmä pokiaľ ide o *direktórium*, zvyklosti a prax. Preto v kláštoroch vznikli rozdelenia, keď konštitúcie vyšli po schválení Inocentom X. roku 1645. Napriek tomu základné kapitoly *Konštitúcií z roku 1640* o nasledovaní Krista podľa ducha Inštitútu predstavujú veľké duchovné bohatstvo.

Od roku 1598 sa Kongregácia ustavične rozrastá v Lotrinsku, potom vo Francúzsku až do Normandie, k „veľkému moru oceánu“, ako vravieval Peter Fourier; ďalej do Luxemburska, do vojvodstva Aosta, do Bruselu. V roku 1640 vstupuje do Nemecka. Po desiatich rokoch od smrti Petra Fouriera má Kongregácia 59 pôsobísk.

V priebehu niekoľkých storočí doliehajú na Kongregáciu Notre-Dame aj otrasy dejín: v roku 1789 Francúzska revolúcia (neostal po nej v krajine ani jeden kláštor); koncom 19. storočia Kulturkampf („kultúrny boj“ v Nemecku); začiatkom 20. storočia vo Francúzsku zákony o vyhostení. Rehoľníčky vždy radšej opustia svoj dom i krajinu, než by mali zanechať apoštolské dielo. Len čo otras pomíne, hneď sa zoskupujú a v diele pokračujú. V pohostinných krajinách – v Anglicku, Belgicku, Holandsku – zapúšťa Kongregácia korene a obdobia skúšok sa stávajú príležitosťou pre nový rast. Otvárajú sa ďalej kláštory v Maďarsku, v Rakúsku

a v Taliansku. No dôsledky prvej a druhej svetovej vojny, vytvorenie federatívneho štátu Československa (1919)¹ a iné politické udalosti dopadajú zvlášť na domy Kongregácie v strednej Európe.

Popri starosti, aby Kongregácia zostala verná svojmu apoštolskému poslaniu, veľkou starostou Zakladateľov bola jej jednota; udržiavala sa vzájomnou pomocou a vzťahmi medzi kláštormi. Osobitne sa prejavila pri kanonizácii Petra Fouriera roku 1897. V 20. storočí dostáva svoj právny štatút.

V roku 1910 *Jupillská únia* zoskupuje filiálky kláštora v Jupille (Belgicko), ktorý bol založený počas „kultúrneho boja“ roku 1878 kláštrom v Trêves. Následne sa k Únii pripájajú ďalšie tri kláštory a v roku 1939 aj kláštor v Berlaymonte pri Bruseli. *Rímska únia* sa utvára postupným zoskupovaním veľkého počtu kláštorov z viacerých krajín a dostáva oficiálne uznanie v roku 1931.

Po blahorečení Alexie Le Clerc roku 1947 túžba po vzájomnom zblížení podnecuje medzi domami stretnutia a spoločné práce. V roku 1959 sa obe Únie spájajú do Konfederácie aj so štyrmi nemeckými kláštormi a jedným rakúskym. V júli 1960 v Nancy pri slávnosti oficiálneho uznania pravosti relikvií blahoslavenej Alexie Le Clerc, sestry Notre-Dame konštatujú, že sú si veľmi blízke duchom a verné

¹ Poznámka vydania r. 2014: osamostatnenie Československa bolo vyhlásené r.1918 a ratifikované zmluvou v Saint-Germain-en-Laye r.1919; federatívnu republikou sa stalo až oveľa neskôr.

rovnakým Konštitúciám. V roku 1961 sa vytvára Federácia rakúsko-nemeckých kláštorov. Dňa 4. apríla 1963 v Ríme je oficiálne vyhlásené zlúčenie Rímskej a Jupillskej únie pod spoločný generalát.

Vytvorenie únií a centralizovanejšie vedenie malo podporiť rozmach Kongregácie. Latinská Amerika (Brazília) sa otvorila pre rehoľníčky z Jupille roku 1906; Ázia (Vietnam) rehoľníckam z Rímskej únie v roku 1935. Kongregácia sa ďalej usadila roku 1940 v africkom Zaire² a roku 1960 v Ugande. Po roku 1963 nasledovalo zakladanie domov v Alžírsku, v Hong Kongu, potom v Kalifornii, v Mexiku, v Čade. Takto sa pomaly uskutočňovala prvotná inšpirácia Zakladateľov, túžba po Kongregácii naširoko otvorenej svetu: „Chodte a učte...“

Stručný prehľad dejín Kongregácie Notre-Dame je situovaný medzi dva koncily. Tridentský koncil jej umožnil existenciu, apoštolský život podľa podmienok danej doby. Druhý vatikánsky koncil (1962 – 1965) pozýva Kongregáciu k hlbkej obnove cez návrat k vlastným prameňom.

Po tri storočia mala Kongregácia pomerne jednotnú podobu: ako komunity kláštorného typu spojené s veľkými vzdelávacími zariadeniami. Po Druhom vatikánskom koncile sa podoba upravuje, otvára sa novému vyjadreniu komunitného života, modlitby a výchovnej činnosti.

² Poznámka vydania r. 2014: dnešná Demokratická republika Kongo

V roku 1969 mimoriadna kapitula konaná vo Verneuil-sur-Seine (Francúzsko) jednomyseľne odhlasovala, že „apoštolská činnosť patrí k vlastnej povahe rehoľného života Kongregácie“, odvolávajúc sa na koncilový dokument *Perfectae caritatis* č. 8. Na Kapitule roku 1972 sa tieto orientácie potvrdzujú a dostávajú schválenie od Kongregácie pre rehoľníkov.

Štvorsté výročie narodenia Alexie Le Clerc v roku 1976 bolo príležitosťou k veľkému medzinárodnému stretnutiu v Lotrinsku, kde sestry z rozmanitých kultúr mohli vidieť spoločnú históriu a spoločného ducha. Dejiny pokračujú prehlbovaním pôvodného ducha a vnímaním nových výziev.

(1984)

SPIRITUALITA

*„Ako svedkovia slov a skutkov nášho Pána“...
budú viesť „život apoštolov v službe Bohu...
verejnosti... a celej Cirkvi.“*

(Peter Fourier)

Náš apoštolský život má korene v realite Vtelenia. Ježiš Kristus, ktorého Otec poslal, aby zjavil zámer jeho lásky a zjednotil v sebe všetkých ľudí, prijal ľudskú prirodzenosť, prežíval jej obmedzenia, radosti aj skúšky, a plnil Otcovu vôľu až na smrť.

*„Ja som prišiel, aby mali život a aby ho mali
hojnejšie.“ (1)*

Cez tajomstvo svojej smrti a zmŕtvychvstania nám Ježiš Kristus dáva svojho Ducha. V tomto Duchu zakladá svoju Cirkev, putujúci Boží ľud, viditeľné znamenie Božej lásky medzi ľuďmi.

„Nasledovať ho všade, kam pôjde, napodobňovať ho tak, ako len budú môcť...“(2). Sme povolané nasledovať Ježiša Krista, mať účasť na jeho živote a poslaní. Ježiš nám umožňuje byť spolu s ním v hlbokom spojení s Otcom, mať účasť na jeho plnej službe a láske k ľuďom. Posiela nás hlásať blahozvešť chudobným, prispievať k rastu Božieho kráľovstva, ktoré je už prítomné a má ešte prísť, zviditeľňovať tajomstvo jeho lásky. Takto sa podieľame na poslaní Kristovej Cirkvi.

Duch Svätý nás učí v evanjeliu stretávať Ježiša, ktorý chodí po cestách ľudí, a spoznávať ho v osobe chudobného. Obracia náš pohľad na svet a utvára v nás postoj apoštola. Otvára nás pre porozumenie Slova a postupne pripodobňuje k postojom Ježiša Krista vo všetkom, čo žil, čo robil, čo hovoril. Evanjelium sa stáva naším životným pravidlom.

Peter Fourier a Alexia Le Clerc hlboko prežívali tajomstvo Vtelenia. Ako dôverní priatelia evanjelia a cez zakúsenie Božieho dotyku spoznali osobu Vykupiteľa, ktorý sa stavia proti hriechu a zjavuje svetu Boha bohatého na milosrdenstvo. Osobitný dôraz kládli na ľudskú prirodzenosť Božieho Syna, *„Ježiša z Nazareta, jednorodeného Syna Otca, Syna Panny Márie“*. (3)

„...celou ich starostou bude nasledovať nášho Pána všade, kam pôjde,... vo vedomí, že všetky jeho skutky a všetky jeho slová, keď viditeľne prebýval na tomto svete, sú im dané za pravidlo a na poučenie... budú skúmať veľmi pozorne, čomu by sa mohli podučiť z toho, čo konal a hovoril, čo vyučoval, čo si ctil, čo odporúčal, čo radil, čomu sa venoval a čo prežíval: ako chudobu, námahy, hlad, smäd, horlivosť za duše, neuhasiteľnú túžbu plniť vo všetkom Božiu vôľu...“ (2)

Mária je Matka, ktorá umožňuje Bohu spojiť sa s ľudstvom. Vždy posielala k svojmu Synovi: „Urobte všetko, čo vám povie“. Prostredníctvom Kány nás vyzýva, aby sme tak isto počúvali a ohlasovali Slovo; otvára nás pre apoštolský život.

„Budú si vždy pripomínať, že ich Kongregácia má ako základ... tento božský výrok... a budú sa uisťovať, že nasledujú ducha svojho svätého Inštitútu jeho verným plnením.“ (4)

V každom období dejín apoštoli evanjelia zachytávajú výzvu, aby novým účinkovaním naďalej sprítomňovali vtelenie Ježiša Krista. V Lotrinsku na konci 16. storočia Peter Fourier a Alexia Le Clerc odpovedali na ňu tak, že založili Kongregáciu Notre-Dame.

„Hlavný cieľ a prvoradý úmysel reholníčok a dcér Kongregácie Notre-Dame je celkom sa zasvätiť svätej službe nášho Pána Ježiša Krista... teda... vyučovať malé dievčatá a nežiadať za to plácu... a okrem vyučovania poskytovať a robiť napokon všetko, čo budú môcť... na väčšiu Božiu česť a slávu, na spásu a zdokonalenie seba samých, a na pomoc blížnemu tak telesnú, ako aj duchovnú.“ (5)

Zakladatelia si už od počiatku priali, aby sa apoštolský život Kongregácie žil v duchu svätého Augustína: spoločne hľadať Boha, spoločne nasledovať Ježiša Krista poslaného od Otca. *„Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali.“ (6)* Augustín a Peter Fourier sa k tomuto výroku Písma neustále vracajú. Sme povolané k tomu, aby sme sa v živote nechali viesť Regulou upriamenou na lásku a slobodu podľa Ducha Svätého: toto je cesta, ktorá sa nám spomedzi rozličných spôsobov nasledovania Krista v Božej Cirkvi predkladá.

Ako Kristus a Otec sú jedno, aj my sa snažíme *„mať iba jednu dušu a jedno srdce obrátené k Bohu“*. (7) Svoje sesterské spoločenstvo prežívame v Cirkvi, ktorej je vlastná túžba po jednote celého ľudstva, povolaného stať sa Kristovým telom. Naša modlitba i apoštolská činnosť sa plne otvára tomuto cirkevnému rozmeru. *„Rozprestri svoju slúžiacu lásku na celý svet, ak chceš milovať Krista, lebo Kristove údy sú rozopäté na celý svet...“*. (8)

Sloboda podľa Ducha utvára v nás taký spôsob života a prežívania vzťahov, ktorý nás uschopňuje k pozornosti voči ľuďom pri rešpektovaní rozdielov; k pozornosti voči životu a k tomu, čo mu dáva zrod, čo mu dáva vzrast, čo ho oslobodzujú; sme pripravené poukazovať na všetko, čo život ničí. V tom nachádzame aj pre dnešok výzvu, ktorá sa tiahne celou našou históriou: naše poslanie vychovávateľiek a našu túžbu ohlasovať blahozvesť chudobným.

Táto výzva formuje náš život a pobáda nás, aby sme sa my sami dali vychovávať Božím slovom, ľuďmi a udalosťami. Dnes tak, ako včera vernosť tajomstvu Vtelenia vyžaduje od nás novú odpoveď. Naše výchovné pole sa rozrastá do rôznych častí sveta v zmysle uprednostňovania chudobných, aby „hojnejší život“ sa stal realitou pre čo najviac ľudí.

Byť verné realite Vtelenia pre nás znamená naplno sa začleniť tam, kde sme pozvané. Z toho vyplýva rozmanitosť našich pôsobísk. Naša rozličnosť nachádza jednotu priamo v pohnútke Vtelenia a ňou je slúžiaca láska.

Citát na začiatku: Úryvok z Opuscles Notre-Dame a Listov.

(1) Jn 10, 10.

(2) Peter Fourier, Konšt. 1640, 2. časť, VI, 4.

(3) Peter Fourier, Opuscles Notre-Dame.

(4) Peter Fourier, Konšt. 1640, 2. časť, XI, 22.

(5) Peter Fourier, Konšt. 1617.

(6) Rim 5, 5.

(7) Sv. Augustín, Regula, I, 2.

(8) Sv. Augustín, Komentár k Prvému listu sv. Jána 5, 8.

APOŠTOLSKÝ ŽIVOT

„Keď som sa modlila k Bohu, vždy mi prišlo na um, že by bolo treba spraviť nový dom pre dievčatá a konať v ňom všetko dobro, čo sa bude dať.“

(Alexia Le Clerc, Vyznanie)

„Život apoštolských osôb, ktoré sa neuspokoja s tým, že sa venujú iba vlastnej svätosti, ako len môžu, ale ktoré sa tiež spoločne snažia svojou veľkou slúžiacou láskou, vrúcnou horlivosťou a ustavičnými prácami prospievať na všeobecný úžitok.“

(Peter Fourier, Konšt. 1640, Predhovor)

1. Na ohlasovanie blahozvesti si Ježiš Kristus vyvolil apoštolov, ktorí boli povolaní k účasti na jeho živote a na jeho poslaní. Peter Fourier a Alexia Le Clerc, ochotní poslúchať Ducha Svätého, počuli rovnaké povolanie. Vedeli rozpoznať naliehavé potreby svojej doby a odpovedali na ne zakladaním bezplatných škôl v Lotrinsku pre malé dievčatá „ako chudobné, tak aj bohaté“. Dúfali, že prostredníctvom výchovy obnovia spoločnosť svojej doby, pričom sa prednostne venovali najopustenejším.

Takto bola založená Kongregácia Notre-Dame. Alexia a jej prvé spoločníčky chceli vyjadriť svoju oddanosť Ježišovi Kristovi a túžbu osožiť všetkým tak, že budú poskytovať „telesnú i duchovnú pomoc blížnemu“.

2. Túto intuíciu Zakladateľov, dar Ducha Svätého pre Cirkev, usilujeme sa dnes žiť ako Kongregácia a tiež spolu s tými, ktorí sa dávajú do služby bratom a sestram, aby sme boli kvasom nádeje pre svet. Podieľame sa na učiteľskom a výchovnom poslaní Cirkvi osobitne medzi mládežou, vždy v perspektíve výchovy vo viere.

3. V dnešnej dobe sa naším blíznym stal skutočne celý svet. Čoraz viac si uvedomujeme utrpenie našich bratov a sestier, utrpenie celých národov obmedzovaných vo svojich právach.

Všetci nesieme čiastočne zodpovednosť za túto skutočnosť; urážanie ľudskej dôstojnosti je z hľadiska našej viery hriechom. Je to pre nás výzva k osobnému i k spoločnému obráteniu, aby sme hriech v sebe aj okolo nás premáhali.

4. Pri pohľade na rozsiahlosť a naliehavosť úlohy, ktorú treba plniť, uznávame, že našu prvoradú pozornosť vyžadujú práve zaznávaní, utláčaní a chudobní.

5. Ako rehoľné vychovávateľky chceme svojou najrozmani-
tejšou prácou v školách, kde je to možné, alebo inými
formami výchovnej činnosti pracovať na rozvoji a raste
ľudskej osoby; chceme prispievať svojím dielom k uznaniu
dôstojnosti človeka a zasievať svornosť.

Vo vernosti intuícii, ktorá nám dala zrod, usilujeme sa takto
rešpektovať kultúry a v medziach našich možností pričiňo-
vať sa o rozvoj spoločnosti podľa Božieho zámeru so svetom
k väčšej spravodlivosti a pravdivosti, k bratstvu a pokoju.

Toto je náš projekt, ktorým sa podieľame na svedectve a angažovanosti Cirkvi v súlade s jej hlavnými zameraniami pre dnešnú dobu.

6. Sme posielané do celého sveta a chceme si zachovať tvorivosť v dynamizme Alexie Le Clerc, aby sme nachádzali nové cesty.

Na tomto poslaní máme účasť všetky, nech máme akýkoľvek vek, zdravie a schopnosti. Spoločne vnímame život vo svetle evanjelia. Objavujeme v ňom pôsobenie Ducha Svätého, ktorý nám ukazuje, akú činnosť zvoliť, aby „*blahozvesť bola ohlasovaná chudobným*“. (Mt 11,5)

SESTERSKÝ ŽIVOT

„Náš Pán chce, aby rehoľnícky, ktoré sa sľubom spoločne zaviazali milovať ho, nasledovať ho a jemu slúžiť, aby ho napodobňovali najmä v tom, že všetky budú jedným srdcom a jednou dušou v Bohu, ... ako si to prial a ako to od svojho Otca vyprosoval pre svojich úctyhodných apoštolov, a ako to horlivo spoločne uskutočňovalo množstvo prvých kresťanov...“

(Peter Fourier, Konšt. 1640, 2. časť, VII,1)

7. Naši Zakladatelia nás pozývajú, aby sme nažívali v spoločenstve ako Dvanásť apoštolí a prví učeníci. Spájame sa do Kongregácie vedené Duchom Svätým, aby sme kresťanské spoločenstvo utvárali podľa Otcovho zámeru lásky predovšetkým medzi sebou a potom ho vnášali do sveta. Náš sesterský život a naše poslanie vychádzajú z tej istej pohnútky.

Žijeme v spoločenstve okolo Ježiša Krista živého a prítomného medzi nami. V ňom sa stávame *„opravdivo navzájom sestrami a ... údmi toho istého tela“*.

(Peter Fourier, Konšt. 1640, 2. časť, VII, 2)

8. Toto spoločenstvo prijímame ako dar Ducha, ktorý predchádza i podnecuje naše snahy; usilujeme sa budovať ho v rozmanitých formách tam, kde sme, ako nám vnuká Duch Svätý. Takto sa svojím spôsobom podieľame na poslaní Cirkvi: podporovaním rozvoja všeobecného bratstva v jednote, spravodlivosti a slúžiacej láske.

9. Sme posielané do celého sveta; rozmanitosť kultúr prežívame ako bohatstvo a súčasne ako výzvu k obráteniu, vo vzájomnom počúvaní a rešpektovaní našich odlišností.

10. Naš život ako spoločenstva sa má ustavične budovať a obnovovať. Každá si je vedomá zodpovednosti prispievať k tomu, aby jej komunita bola miestom modlitby, zdieľania a rozlišovania, čo bude podporovať náš apoštolský dynamizmus. Naším spôsobom života a pohostinnosti by sme chceli vyjadriť, že Boh miluje všetkých.

11. Naša tvorivá vernosť cieľom Kongregácie predpokladá revidovať komunitný život, spoločne a priebežne vyhodnocovať našu apoštolskú činnosť a rozširovať náš sesterský život na formy solidárnosti, pričom nám záleží na jej obojstrannosti. K uvedenej otvorenosti budú prispievať spoločenské komunikačné prostriedky, používané s plným a nevyhnutným rozlišovaním.

Naše komunity budú dbať, aby si zachovali pohostinnosť, pritom však budú pamätať na vyhradený priestor a čas pre súkromný život sestier.

12. Miestne predstavené sú v službe sesterskej a apoštolskej vitality sestier.

Budú pozorné voči každej členke i voči svojim komunitám; s otvorenosťou pre medzinárodnú povahu Kongregácie budú podporovať prúdenie života medzi všetkými sestrami, aby mohla rásť svornosť medzi všetkými v rovnakom apoštolskom zanietení.

13. Podľa ducha sv. Augustína usilujeme sa nažívať v slobode, v pravde, v dôvere, v spoločnom používaní majetku a v radosi. Tento duch nám pomáha k osobnej sebarealizácii, a tiež odpovedať na prichádzajúce požiadavky života.

Úcta, pochopenie, jednoduchosť a pokora sa utužujú vzájomným odpúšťaním a zmierením. Prejavia sa tiež vzájomnou ohľaduplnosťou v čase staroby a choroby.

Nech je konkrétna forma nášho sesterského života akákoľvek, podstatná pre nás bude vždy kvalita vzťahov, ktoré nás spájajú.

14. Vzťahy, čo budujeme, nepretrhne ani smrť. Komunity, ktoré tvoríme, chcú byť už teraz znamením Božieho kráľovstva. Modlíme sa za sestry, ktoré nás predišli, aj spolu s nimi; tak vyznávame svoju vieru vo vzkriesenie a očakávame nadchádzajúce Kráľovstvo.

ŽIVOT MODLITBY

„...spievať Bohu chvály, velebiť ho, oslavovať, vzdávať mu vďaky a hovoriť s ním o rôznych, veľmi dôležitých záležitostiach, totiž o nebeskom kráľovstve... a napokon o všetkom, čo je potrebné pre časný život.“

(Peter Fourier, Konšt. 1640, 2. časť, VIII, 2)

„(Sestra) Väčšinu času využíva na to, aby sa rozprávala so svojím Bohom, hľadala na svojho Boha, počúvala svojho Boha, dokonca aj pri práci...“

(Peter Fourier, Pôvodný duch, s. 122)

15. Duch Svätý, prameň života a modlitby, nás uvádza do Ježišovho spojenia s Otcom a posiela nás ako Ježiša do sveta hlásať Božie kráľovstvo.

16. Peter Fourier a Alexia Le Clerc nám odovzdali spôsob modlitby, ktorá je zakorenená v Božom slove a zároveň zameraná na Božiu slávu a na spásu bližneho. Z tejto modlitby vyviera elán nevyhnutný pre apoštolský život.

17. Boh sa k nám prihovára v Písme a súčasne cez život mužov a žien našej doby. Spolu s nimi prehľbujeme svoj kontemplatívny pohľad a objavujeme cesty, po ktorých treba ísť. Náš život a naša modlitba navzájom na seba odkazujú a zjednocujú sa v postoji apoštola.

18. Boh oslovuje prednostne cez osobu chudobného a volá nás, aby sme postupne vnikali do tajomstva, „*skrytého pred múdrymi a učenými*„ a „*zjaveného maličkým*„¹; aby sme obetovali svoj život za spravodlivejší svet.

19. Život v modlitbe nás učí poznávať a oslavovať Božiu lásku. Vychováva nás k nezištnosti, k vďačnosti a k adorácii. Každá sestra sa bude starať o prehľbovanie svojho vzťahu k Bohu a k druhým prostredníctvom vernosti osobnej i komunitnej modlitbe.

20. Každý deň si podľa možností vyhradíme dlhší čas na osobnú modlitbu (polhodina sa nám javí ako želateľné minimum) a istý čas, aby sme pred Božím zrakom skúmali svoj život a rozpoznali v ňom jeho milosť aj výzvy. U každej sestry chceme rešpektovať tajomstvo jej dialógu s Bohom a požiadavky apoštolského života. Osobne i ako komunita sme zodpovedné za dĺžku a za časový rozvrh modlitby, ako aj za duchovné čítanie.

21. V tomto duchu si každá sestra vyhradí v priebehu roka čas na samotu a duchovné cvičenia, aby si obnovila úzky vzťah k Ježišovi Kristovi.

22. Zhromaždené Duchom Svätým chceme ako komunita tiež sláviť tajomstvo spásy, ktoré v dejinách Božieho ľudu pokračuje. Každý deň, keď sa podľa možnosti spoločne modlíme ranné chvály a večery, spievame Bohu chvály a predkladáme mu volanie, očakávanie, úzkosti i nádeje našich blízkych aj vzdialených bratov a sestier.

23. Chvála, poklona, vďaka, odpustenie a prosba nachádzajú svoje najvyššie vyjadrenie v slávení Eucharistie. V nej nás zhromažďuje Ježiš Kristus a vytvára z nás svoje Telo. Učí nás, aby sme aj my dávali svoj život ako on. Sme pozývané na slávenie Eucharistie, aby sme hlbšie vnikali do skutočnosti veľkonočného tajomstva. Zúčastňujeme sa na nej podľa možnosti každý deň: prijímame Kristovo telo a klaníme sa Pánovi prítomnému v tejto sviatosti.

Často tiež pristupujeme ku sviatosti zmierenia, čím slávime Božie milosrdenstvo i naše obrátenie zacielené na Božie kráľovstvo.

24. Pri našej modlitbe je vždy prítomná Mária.

„Vyvolili si ju už za svoju Matku, Učiteľku a Patrónku, veď čiastočne stavajú na pevnom presvedčení, ktoré vždy mali, že práve Mária počala, zrodila, vychovávala a živila ich Kongregáciu, a že ju aj v budúcnosti bude živiť, zachovávať, mocne chrániť a pomáhať v jej potrebách...“

(Peter Fourier, Konšt. 1640, 2. časť, XI,2)

Ako si želá Peter Fourier, milujeme Máriu „*vrúcne, nežne a úctivo*“, a nepodnikáme nič dôležité bez toho, že by sme ju neprosili o „*radu, šikovnosť a pomoc*“.

Keď rozjímame pri ruženci alebo spievame Magnifikat, pokorne sa pridávame k jej prijímaniu Ducha Svätého a spolu s ňou vyznávame našu vieru v tajomstvo spásy.

25. Sme súčasťou ľudu mnohorakých tvári; vo vedomí vlastnej chudoby nechávame sa ochotne premieňať Bohom i modlitbami druhých. Modlíme sa s Cirkvou, aby sme rozličnými jazykmi ohlasovali Božie zázračné diela.

SLUBY

„Nech Boh je vašou jedinou láskou.“

(Alexia Le Clerc)

26. Ježiš Kristus nás volá, aby sme ho nasledovali, aby sme boli pokračovaním jeho Vtelenia a zviditeľňovali tajomstvo jeho lásky tam, kde sme.

Sme zasvätené Bohu už svojím krstom a odpovedáme na Božie povolanie tým, že si volíme apoštolský reholný život, vstupujeme do Kongregácie Notre-Dame a skladáme verejne sľuby chudoby, čistoty a poslušnosti. Naše zasvätenie má koreň v krstnom zasvätení. Týmto spôsobom zaujímame svoje miesto v Cirkvi, v ktorej všetci ako členovia toho istého spoločenstva viery sú povolaní pričiňovať sa o rast Kristovho tela vo vzájomnom dopĺňaní darov a povolaní.

27. Svoj záväzok chceme žiť v línii svätého Augustína, ktorej známkou je prvenstvo lásky a kvalita vzťahov. Ako rastieme v láske, postupne sa pripodobňujeme Kristovi, keď sa nechávame pretvárať evanjeliom a následnými požiadavkami nášho poslania. Nároky našich sľubov prežívame v pokore a v radosi zo sebadarovania, *„nie otrocky, akoby sme boli ešte pod zákonom, ale slobodne, lebo sme pod milosťou“.* (Rim 6, 14)

ZASVÄTENÉ PANENSTVO

„Každá z nich navždy darovala celú svoju bytosť nášmu Pánovi, jeho svätej Matke a reholi.“

(Peter Fourier, Konšt. 1640, 2.časť I,1)

28. Ježiš Kristus nás volá, aby sme ho nasledovali v zasvätenom panenstve v službe Božieho kráľovstva. Táto životná voľba vyviera z tajomstva našej bytosti, zo skúsenosti nášho spojenia s Bohom, z daru jeho lásky a z jeho povolania budovať bratský svet.

Slobodne sa zaväzujeme sľubom, že budeme žiť v zasvätenom panenstve pre Božie kráľovstvo, v úsilí o dokonalú čistotu.

29. Boh sa ujíma celej našej bytosti s jej bohatstvami aj obmedzeniami. Vzbudzuje v nás odpoveď na svoje povolanie a dáva nám čoraz väčšími prenikať do tajomstva vtelenia, smrti a zmŕtvychvstania Krista, ktorý dal život za spásu celého sveta.

30. Sila a neha Božej lásky, ktorú sme prijali a poznali vo viere, prebúdzajú v nás ochotu, elán a apoštolskú odvahu.

Táto životná voľba formuje spôsob nášho života i nadväzovania vzťahov. Duch Svätý nám očisťuje pohľad, cibrí počúvanie a oživuje túžbu slúžiť rozvoju života.

31. Sesterské spoločenstvo prežívané s rešpektom k tajomstvu každej osoby, nám pomáha žiť panenstvo v čoraz väčšej uvedomelosti a citovej zrelosti. Spoločné prežívanie radostí aj smútkov, priateľstvo i samota prinášajú silu a rovnováhu do našich vzťahov k Bohu a k druhým.

32. Kristus nám dáva mnoho bratov a sestier, aby sme ich mali rady; nabáda nás prebúdať v ľudskom spoločenstve nové vzťahy. Posiela nás do sveta poznačeného rôznymi formami násilia, agresivity, rozbrojov a osamelosti, aby sme nadväzovali sesterské vzťahy osobitne s chudobnými a opustenými, ktorým chýba niečo podstatné pre život.

33. V osobnej i spoločnej modlitbe, ako aj v prijímaní Kristovho tela, Boh v nás naďalej deň čo deň vzbudzuje slobodnú odpoveď a uschopňuje nás, aby sme boli verné. Táto životná voľba vyžaduje odriekanie a samotu, ukladá povinnosti osobnej askézy; ako nasledovanie Ježiša Krista je však cestou nádeje a radosti.

CHUDOBA

„On, hoci bol sám bohatý, stal sa pre ne chudobným a núdzným, veľmi bohatý veľmi chudobným,... žiada si, aby ho v tom nasledovali v jeho šľapajach tak tesne, ako im to bude možné.“

(Peter Fourier, Konšt. 1640, 2.časť, III,1)

„Čítate... v Skutkoch apoštolov: ‘Všetko mali spoločné‘ (IV, 32) a: ‘rozdeľovali všetkým podľa toho, ako kto potreboval‘ (IV, 35).“

(svätý Augustín, Regula I, 3)

34. Ježiš Kristus sa nepridŕžal „žiarlivo svojej rovnosti s Bohom“ (Flp 2, 6).

Prišiel, aby žil ako chudobný medzi chudobnými a ohlasoval im blahozvešť Kráľovstva.

Volá nás, aby sme ho nasledovali a žili v chudobe tým, že sa zriekneme vlastníctva a podelíme sa.

Apoštolský život sme povolané žiť v chudobe; Boh nás posielal, aby sme pracovali na poslaní a všetko očakávali od neho ako apoštolov, ktorí „*chodili po svete (...) bez akejkoľvek svetskej moci, zaodiati jedine mocou Ježiša Krista*“.

Dobrovoľne sa zaväzujeme sľubom, že v užívaní a používaní hmotného majetku budeme závislé od Kongregácie.

35. Podľa ducha svätého Augustína deľba sa uskutočňuje s rešpektovaním odlišnosti osôb a s úsilím o spoločné dobro.

Do spoločného dávame to, čo získavame a dostávame: mzdy, penzie, dôchodky, prípadné dary, podpory, poisťné. To všetko patrí Kongregácii.

Ako údy jedného tela navzájom si slúžime všetkým, čo môže prispievať k jeho rastu: našimi schopnosťami, našimi znalosťami, naším časom, naším srdcom.

36. Spôsob nášho života je jednoduchý. Zohľadňuje prostredie, do ktorého sme začlenené, ako aj naše apoštolské pôsobenie.

Ako znak zasvätenia a na svedectvo chudoby nosíme rúcho našej Kongregácie podľa noriem vlastného práva (CIC 669 § 1).

Snažíme sa vymaňovať zo zvodov falošných hodnôt súčasnej spoločnosti a navzájom si pomáhame zachovávať opravdivého ducha chudoby; každá sestra vynakladá úsilie, ako hovorí Peter Fourier, *„aby pre seba chudobu hľadala a nachádzala vo všetkom“*.

37. Každá forma chudoby, každá situácia núdze nás vyzýva k obráteniu a núti k efektívnej solidarite. Zaväzujeme sa, že budeme pracovať za spravodlivejší svet v duchu deľby.

38. Jedine Duch Svätý môže v nás utvoriť srdce chudobného, aby sme rástli vo vnútornom postoji človeka, ktorý dáva, čo dostal, a s radosťou prijíma, že potrebuje druhých.

39. Vlastníctvo nášho dedičného majetku si zákonne ponechávame a môžeme prijímať i ďalšie majetky ako dedičstvo, ale zriekame sa práva voľne ich užívať.

40. Pri skladaní dočasných sľubov (alebo neskôr, keď niečo zdedíme) prenecháme spravovanie svojho majetku buď Kongregácii, alebo inej osobe podľa nášho výberu s uvedením, kto bude majetok užívať a komu sa majú príjmy z jeho užívania vyplácať.

41. Pred zložením večných sľubov spíšeme testament platný podľa občianskeho zákona.

42. Vikárka môže povoliť sestre, aby svoj testament upravila, zmenila správcu svojho majetku alebo použitie príjmov z neho.

43. Generálna predstavená môže s rozhodovacím hlasovaním svojej rady dovoliť sestre s večnými sľubmi, aby sa celkom alebo čiastočne zriekla svojho dedičného majetku na základe dokladu podľa možnosti platného z hľadiska občianskeho práva. (CIC 668)

POSLUŠNOST

„Počúvajte hlas svojho Boha... Počúvajte ho teda s láskou a s veľkou, nedočakavou túžbou počuť, dozvedieť sa a poslúchnuť. Nakloňte ucho svojho srdca k jeho úctyhodným slovám, keď sa na vás obracia a oznamuje vám svoju svätú vôľu prostredníctvom svojich prikázaní a vašich Pravidiel a Konštitúcií, prostredníctvom svätých vnuknutí, ktoré vám z neba zosiela, ako aj hlasu vašich predstavených...“

(Peter Fourier, Konšt. 1640, Predhovor)

44. Ježiš Kristus prišiel plniť Otcovu vôľu „vo všetkom a z lásky k nemu“, vždy hľadal, čo sa Otcovi páči. „*Stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži*“ (Flp 2, 8), aby sme my mali život.

45. Sme povolané mať účasť na Kristovom spásonosnom poslaní, a tak dávame svoju slobodu do služieb Božieho kráľovstva. Duch Svätý nás učí počúvať a prijímať Božiu vôľu, ktorá sa prejavuje cez Písmo i udalosti, cez náš osobný život a výzvy Cirkvi.

46. V Kongregácii sa Božia vôľa prejavuje najmä prostredníctvom komunity a sestier, ktorým je zverená služba autority a jednoty. Sľubom poslušnosti sa dobrovoľne zaväzujeme poslúchať rozhodnutia predstavených, podľa Konštitúcií.

47. Na Pánovu vôľu túžime odpovedať odvážne a odhodlane. S vierou a ochotou prijímame rozhodnutia Kongregácie a ich dôsledky berieme na seba osobne, aj ako komunita. Je to cesta svetla, ktorá prechádza cez kríž.

48. Tento krok robíme v rámci Kongregácie, ktorá je pozorná na potreby rôznych spoločenstiev Cirkvi a sveta, preto bude pre nás vždy miestom inšpirácie, overovania, výzvy a vyslania. Výzvu k apoštolátu rozlišujeme spolu s miestnou cirkvou a s ľuďmi, s ktorými pracujeme; svoje poslanie prijímame od predstavených.

49. Tvorivosť a iniciatívnosť každej sestry sa má rozvíjať s vedomím osobnej zodpovednosti aj spoločného dobra. Poslušnosť prežívame v postoji počúvania a ochoty k dialógu, v ovzduší dôvery a slobody, aby život, ktorý vyvierá z každej z nás, slúžil súdržnosti a dynamizmu celku za účelom poslania.

50. Ako členky reholného inštitútu s pápežským právom medzinárodnej Kongregácie sme osobitne vnímavé na univerzálny rozmer nášho apoštolského povolania. V tomto duchu a na základe sľubu poslušnosti podriaďujeme sa pápežovi ako strážcovi jednoty a spoločenstva Cirkvi. Keď sme pozvané k osobitnému apoštolátu, obraciame sa na biskupa miestnej cirkvi.

51. Sme si vedomé, že vo vzájomných vzťahoch každá má určitú moc a niekedy ju uplatňuje spôsobom, ktorý pripiera a skľučuje. Preto sa snažíme osvojovať si „*zmýšľanie Ježiša Krista*“ (Flp 2, 5), aby sme budovali vzťahy, ktoré ľudí oslobodzujú a podporujú ich rozvoj.

FORMÁCIA

„Počúvaj, dcéra Notre-Dame, počúvaj spasiteľnú náuku... svojej presvätej Matky...: ‘Urob celkom všetko, čo ti povie môj Syn, tvoj Pán...’“

(Peter Fourier, Konšt. 1640, Predhovor)

52. Ženám, ktoré sa cítia povolané zasvätiť sa Bohu nasledovaním Ježiša Krista v službe bratom a sestrám, naša Kongregácia predkladá formáciu, ktorá umožňuje osvojiť si postupne projekt jej rehoľného apoštolského života.

Na základe konkrétnych životných situácií a vo svetle evanjelia má formácia v duchu Kongregácie za cieľ rozvíjať u každej žiadateľky postoj viery a osobné schopnosti, a tiež osvetľovať jej vnútorné pohnútky.

53. Formácia má tri etapy:

- počiatočnú etapu zameranú na vstup do noviciátu,
- noviciát zameraný na prvé sľuby,
- etapu zameranú na definitívny záväzok.

PRIJATIE DO POČIATOČNEJ ETAPY (postulát)

54. Aby mohla byť kandidátka prijatá, musí mať:

- dobrú fyzickú a mentálnu rovnováhu,
- základnú výchovu,
- skúsenosť so zapojením sa do kresťanského spoločenstva.

55. Na osobu, ktorá si želá vstúpiť do Kongregácie, sa nesmú vzťahovať nijaké kánonické prekážky, ako ich uvádza kánonické právo pre pripustenie kandidátov k rehoľnému životu.

56. Kandidátku do počiatocnej etapy prijíma vikárka po pohovore so žiadateľkou a po vyjadrení mienky svojej rady, ako aj sestry zodpovednej za formáciu pre túto etapu.

POČIATOČNÁ ETAPA: POSTULÁT

57. Prvá etapa predpokladá u postulanky túžbu zasvätiť sa Bohu a tak nasledovať Ježiša Krista v jeho vykupiteľskom poslaní. Cieľom etapy je prehĺbovanie povolania k životu v Kongregácii a úsilie osvojiť si jej ducha.

58. Aby postulanka odpovedala na Božie povolanie, potrebuje:

- dostatočnú zrelosť, ktorá jej umožňuje vedomé a slobodné uplatňovanie zodpovednosti,
- schopnosť vziať na seba záväzok a žiť v komunite.

Okrem toho Kongregácia požaduje, aby postulanka prejavila schopnosť otvoriť sa vnímavosti pre chudobných, aby prejavila vychovávateľské vlohy a mala skutočnú náklonnosť k modlitbe, ktorá sa opiera o život a zároveň o Božie slovo.

59. Každá vikárka má určiť:

- sestru zodpovednú za počiatočnú etapu formácie, schopnú pomáhať postulante pri rozlišovaní vlastnej pohnútky v súlade s projektom Kongregácie;
- komunitu, kde bude postulanka žiť.

60. O dĺžke tejto etapy rozhoduje sestra zodpovedná za formáciu so súhlasom vikárky a po vyjadrení jej rady. Postulát vikárky a po vyjadrení jej rady. Postulát trvá najmenej šesť mesiacov, ale nie dlhšie ako dva a pol roka.

61. Keď sa po rozlišovaní ukáže, že postulanka nemá požadované vlastnosti pre takýto spôsob života, je úlohou vikárky, aby so súhlasom zodpovednej za formáciu požiadala postulanku nepokračovať v skúšobnej etape.

62. O pripustení postulanky do noviciátu rozhoduje vikárka, ktorá si vyžiada mienku svojej rady a súhlas zodpovednej za formáciu. Každá z uvedených inšancií si o veci pohovorí s komunitou, kde postulanka žije.

Treba sa ubezpečiť, že osoba, ktorá sa pripúšťa do noviciátu, náležite spĺňa všetky kánonické podmienky. To isté platí pre pripustenie k dočasným sľubom, k ich obnovovaniu, ako aj k večným sľubom.

NOVICIÁT

63. Noviciát, ktorým sa začína život v Kongregácii, má za cieľ umožniť novice, aby lepšie spoznala svoje povolanie aj poslanie Kongregácie, a potom ju uviesť do rehoľného apoštolského života so zameraním na prvé sľuby.

64. Aby bol noviciát platný, musí prebiehať v dome, ktorý je na to určený.

Zriaďovať, premiestňovať alebo rušiť dom noviciátu prináleží generálnej predstavenej na základe jej písomného stanoviska, po rozhodovacom hlasovaní jej rady a podľa návrhov zainteresovanej vikárky.

65. a) Vikárka môže povoliť, aby skupina novíciek strávila isté obdobia v inom dome Kongregácie, ktorý ona určí.

b) V niektorých osobitných prípadoch môže vikárka požiadať generálnu predstavenú, aby povolila novice absolvovať noviciát v inom dome Kongregácie pod vedením kompetentnej rehoľníčky.

66. K platnosti noviciátu sa vyžaduje dvanásťmesačný pobyt v komunite noviciátu. Súvislá alebo nesúvislá neprítomnosť v noviciáte viac ako tri mesiace robí noviciát neplatným. Dvojtýždňovú neprítomnosť treba nahradiť. Počas ďalších dvanástich mesiacov sa môže novicka mimo komunity noviciátu venovať jednej alebo viacerým apoštolským činnostiam po dohode so zodpovednou za formáciu a s vikárkou.

Vikárka môže dobu noviciátu predĺžiť, nesmie však trvať viac ako dva a pol roka.

67. Pre danú etapu sa vyhradí dostatočný čas na program, ktorý zahŕňa:

- formáciu k modlitbe,
- prehľbovanie znalosti Svätého Písma a teológie,
- uvedenie do ducha sv. Augustína a Zakladateľov,
- štúdium Reguly sv. Augustína a Konštitúcií,
- dejiny Kongregácie,
- formáciu k apoštolskému životu,
- úvod k sľubom,
- psychologickú a pedagogickú formáciu.

Celý program treba vložiť do kontextu poznávania súčasnej miestnej i svetovej situácie, čo je nevyhnutné k tomu, aby novicka pochopila skutočnosť a konala jasnozrivo.

68. Je úlohou vikárky, aby na základe rozhodovacieho hlasovania svojej rady menovala sestru s večnými sľubmi ako zodpovednú za formáciu (novicmajsterku) pre dané obdobie. Menovanie musí potvrdiť generálna predstavená so súhlasom svojej rady.

69. Zodpovedná za formáciu bude rozlišovať a overovať povolanie novicky; bude jej pomáhať, aby si osvojila jednotlivé súčasti formácie a aby osobne i v komunite prehlbovala svoje hľadanie Krista a svoju túžbu nasledovať ho.

70. Po skončení noviciátu predloží novicka vikárke písomnú žiadosť o pripustenie k sľubom. Ak rozhovor s novickou ukáže, že je k tomu spôsobilá, vikárka rozhodne o jej pripustení k dočasným sľubom po rozhodovacom hlasovaní svojej rady a na základe vyjadrenia zodpovednej za formáciu.

Pritom sa bude brať do úvahy aj mienka komunit Kongregácie, ktoré novicku sprevádzali.

71. Sestra zasvätená Bohu prostredníctvom služby Cirkvi sa svojim sľubom verejne zaväzuje, že bude v zasvätenom panenstve nasledovať Krista chudobného a poslušného, že bude žiť v komunite podľa apoštolského projektu Kongregácie.

Kongregácia zasa sľubuje novej sestre pomoc a podporu v jej živote v Kongregácii (CIC 654).

72. Formula dočasných sľubov v Kongregácii:

„V mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Amen.

Ja, sestra..... v prítomnosti tohto cirkevného spoločenstva a pred vami, sestrou..... (meno a funkcia predstavenej), dobrovoľne sa zaväzujem sľubom na dobu....., že budem nasledovať Ježiša Krista a žiť v chudobe, v poslušnosti a v čistote podľa našich Konštitúcií. Tento záväzok beriem na seba v Kongregácii NOTRE-DAME, kde podľa Reguly svätého Augustína hľadanie Boha sa uskutočňuje v sesterskom spoločenstve a pri spoločnom vlastníctve majetku.

Sľubujem, že sa budem podľa ducha Zakladateľov podieľať na výchovnom poslaní Kongregácie v Cirkvi, v službe mládeže a jej spásy v Ježišovi Kristovi.“

(Ak si sestra praje, môže pridať stručné osobné vyjadrenie schválené vikárkou).

OBDOBIE DOČASNÝCH SĽUBOV

73. Táto etapa má za cieľ prehlbovať rehoľné povolanie do Kongregácie prostredníctvom výchovnej apoštolskej práce a pokračovania v štúdiu, ktoré zodpovedá schopnostiam a poslaniu sestry.

74. Počas daného obdobia každú profesku sprevádza jedna sestra s večnými sľubmi, ktorú tým poverí vikárka. Novej profeske pomáha hodnotiť a prehlbovať jej rehoľný život.

75. Obdobie dočasných sľubov trvá tri roky. Po jeho ukončení profeska predloží vikárke písomnú žiadosť o večné sľuby. Vikárka po pohovore s profeskou, po rozhodovacom hlasovaní svojej rady a po porade so zodpovednou za formáciu rozhodne o pripustení k večným sľubom, ak sestru uznajú k nim za spôsobilú.

76. Vezme sa do úvahy aj mienka komunit Kongregácie, ktoré profesku sprevádzali a žili s ňou.

77. Každý vikariát má pre sestru zabezpečiť priaznivé podmienky, aby sa mohla pripravovať na večné sľuby.

78. Rozhodnutie o pripustení alebo nepripustení k večným sľubom musí potvrdiť generálna predstavená po rozhodovanom hlasovaní svojej rady.

79. Ak by sa usúdilo, že je vhodné predĺžiť obdobie dočasných sľubov, vikárka môže po rozhodovanom hlasovaní svojej rady a so súhlasom zodpovednej za formáciu i dotyčnej sestry povoliť, aby každý rok profeska obnovovala dočasné sľuby po dobu troch nasledujúcich rokov.

Ak by sa však obdobie dočasných sľubov malo predĺžiť nad šesť rokov, treba o tom upovedomiť generálnu predstavenú. Doba však nesmie presiahnuť deväť rokov.

80. Formula večných sľubov v Kongregácii:

„V mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Amen.

Ja, sestra..... v prítomnosti tohto cirkevného spoločenstva a pred vami, sestrou..... (meno a funkcia predstavenej), dobrovoľne a navždy sa zaväzujem sľubom, že budem nasledovať Ježiša Krista a žiť v chudobe, v poslušnosti a v čistote podľa našich Konštitúcií.

Tento záväzok beriem na seba v Kongregácii NOTRE-DAME, kde podľa Reguly svätého Augustína hľadanie Boha sa uskutočňuje v sesterskom spoločenstve a pri spoločnom vlastníctve majetku.

Sľubujem, že sa budem podľa ducha Zakladateľov podieľať na výchovnom poslaní Kongregácie v Cirkvi, v službe mládeže a jej spásy v Ježišovi Kristovi.“

(Ak si sestra praje, môže pridať stručné osobné vyjadrenie schválené vikárkou).

ZODPOVEDNÉ ZA FORMÁCIU

81. Sestry, ktorým bola zverená služba formácie v jednotlivých etapách, sú povolané prehlbovať svoj vzťah k Bohu i k blížnemu, aby sa postupne formovali a naučili počúvať, radiť, podeliť sa, viesť dialóg a rozlišovať.

TRVALÁ FORMÁCIA

82. Formácia má pokračovať a prehlbovať sa po celý život. S vedomím tejto nevyhnutnosti si ju každá sestra bude pre seba zabezpečovať v dialógu s predstavenými, ktoré sa na jednotlivých úrovniach Kongregácie budú starať, aby formáciu umožnili a poskytli na ňu čas i potrebné prostriedky.

ORGANIZÁCIA KONGREGÁCIE V SLUŽBE APOŠTOLSKÉHO ŽIVOTA

83. Peter Fourier a Alexia Le Clerc boli už od začiatku presvedčení, že Pánov Duch je prítomný v každej sestre, a tak chceli, aby sa všetky sestry podieľali čo najviac na vypracovávaní rozhodnutí. Želali si takú formu riadenia, čo by zabezpečovala Kongregácii jednotu, na ktorej všetkým záležalo.

84. Aj my sa usilujeme vyjadriť prostredníctvom našich štruktúr, že sme spoločne zodpovedné za jednotu Kongregácie a za jej ďalšie smerovanie.

85. Chceme, aby sa organizácia Kongregácie zakladala na rešpektovaní osôb a bola v službe nášho apoštolského života, aby nám zabezpečovala pružnosť, ktorú si vyžaduje odpoveď na rôzne výzvy, aby umožňovala prehľbovať naše vzťahy podporovaním komunikácie a delby v perspektíve poslania.

86. So zreteľom na požiadavky kánonického práva volíme si také štruktúry riadenia, ktoré na rozličných úrovniach zaručujú širokú účasť sestier na všetkom, čo sa týka života a záväzkov Kongregácie.

NA MIESTNEJ ÚROVNI

87. Organizácia sesterského života prihliada na poslanie Kongregácie a zamerania vikariátu. Opravdivá komunita predpokladá hlboké vzťahy v Ježišovi Kristovi; sestry sa usilujú v spoluzodpovednosti rozlišovať Božiu vôľu.

88. Komunity žijú v kánonicky zriadených domoch. Každá komunita má svoju predstavenú. Doba jej mandátu trvá tri roky. Môže sa obnovovať.

Každá komunita má miestnu radu, ktorej zloženie spresňujú štatúty vikariátov.

89. Miestna predstavená je pozorná voči každej sestre a stará sa o súdržnosť a jednotu komunity; podporuje komunikáciu medzi všetkými sestrami a usiluje sa o udržiavanie živej apoštolskej angažovanosti. Potvrďuje spoločné rozhodnutia komunity. V jej kompetencii je tiež schvaľovanie duchovných prednášok pre komunitu (CIC 765).

90. Miestne predstavené menuje vikárka so súhlasom svojej rady a po porade so sestrami príslušných komunit.

NA VIKARIÁTNEJ ÚROVNI

91. Súbor domov tvorí vikariát.

92. Vikariáty zriaďuje generálna predstavená po rozhodovaní hlasovaní svojej rady a po porade s príslušnými sestrami.

93. Hranice vikariátu môže upravovať generálna predstavená po rozhodovaní hlasovaní svojej rady a po konzultácii s radami príslušných vikariátov.

94. Každý vikariát má vlastnú podobu v závislosti od svojho zloženia a miesta svojho pôsobiska.

95. Štruktúry riadenia a spoluúčasti každého vikariátu odrážajú jeho charakteristiky a budú spresnené v štatúte.

96. Štatút možno uplatniť v praxi až po jeho schválení generálnou predstavenou a po rozhodovaní hlasovaní jej rady.

97. Štatút vikariátu stanoví:

- zloženie vikariátneho zhromaždenia a dĺžku mandátu jeho členiek. Počet členiek zvolených do vikariátneho zhromaždenia má byť prinajmenej taký, ako počet právnych členiek.
- spôsob ustanovenia vikárky. Konečný výber vikárky musí byť v každom prípade potvrdený generálnou predstavenou so súhlasom jej rady.
- spôsob a možnosti obnovenia mandátu vikárky.
- počet radkýň vikariátu,
 - spôsob ich ustanovenia,
 - dĺžka ich mandátu,
 - spôsob a možnosti obnovenia mandátu.
- spôsob ustanovenia vikariátnej ekonómky,
 - dĺžka jej mandátu,
 - spôsob a možnosti obnovenia mandátu.

Vikariátne zhromaždenie

98. Vzhľadom na princípy spoluzodpovednosti a subsidiarity má zhromaždenie sestier v Kongregácii veľkú dôležitosť.

Vikariátne zhromaždenie tvorí vikárka, vikariátne radkyne a členky určené štatútom vikariátu.

99. Vikariátne zhromaždenie má:

- vypracovať štatút vikariátu,
- pravidelne štatút revidovať najmä po každej generálnej kapitule,
- voliť delegátky a náhradníčky na generálnu kapitolu,
- vyhodnocovať život vikariátu,
- stanoviť hlavné smery činnosti vikariátu v súvislosti s jeho poslaním a so zreteľom na usmernenia generálnej kapituly a ostatných generálnych stretnutí.

Vikariátna rada

100. Vikariátnu radu tvorí vikárka a vikariátne radkyne.

Popri rešpektovaní vlastnej funkcie vikárky má vikariátna rada za úlohu:

- podporovať jednotu vikariátu,
- zabezpečovať uplatňovanie usmernení vikariátneho zhromaždenia v praxi,

- koordinovať všetky činnosti vikariátu,
- dbať o živosť vikariátu,
- podporovať vzájomnú komunikáciu sestier a všetky podnecovať k účasti na uvažovaní a rozhodovaní.

Podľa kánonického práva a Konštitúcií sa pre právoplatnosť istých rozhodnutí vikárky vyžaduje súhlas alebo vyjadrenie vikariátnych radkýň.

101. Pri uvažovaní o vývoji rehoľného života a vo vernosti poslaniu Kongregácie budú sestry vikariátnej rady vždy pozorné voči výzvam Cirkvi, krajiny a sveta.

102. Členky vikariátnej rady sú volené sestrami vikariátu podľa štatútu.

103. Počet vikariátnych radkýň, dĺžku a možnosti obnovenia ich mandátu určí štatút.

Vikárka

104. V každom vikariáte je vikárka najvyššou predstavenou, má právomoc nad všetkými komunitami a sestrami vikariátu, pričom rešpektuje princíp subsidiarity. Vikariát riadi v súlade s kánonickým právom a vlastným právom Kongregácie.

105. Vikárka je zodpovedná za vikariát pred Kongregáciou, Cirkvou a občianskymi vrchnosťami.

106. Vikárkou môže byť sestra, ktorá má večné sľuby najmenej tri roky.

107. Dĺžka mandátu vikárky je tri roky. Štatúty vikariátov spresnia možnosti obnovovania jej mandátu. Vikárky však nemôžu vykonávať viac ako tri mandáty za sebou.

108. Vikárka je právnou členkou generálnej kapituly, rozšírenej generálnej rady a vikariátneho zhromaždenia.

109. Vikárka zvoláva radu, predsedá jej a vedie jej diskusie; robí platné rozhodnutia, keď získala súhlas rady, alebo požiadala o jej stanovisko vo veciach stanovených kánonickým právom alebo Konštitúciami.

110. Vikárka úzko spolupracuje so svojimi radkyňami a často s nimi konzultuje.

111. Vikárka na základe stanoviska svojej rady rozhoduje:

- o presunoch sestier z jedného vikariátu do druhého a predkladá ich na schválenie generálnej rade,
- o presunoch sestier v rámci vikariátu,
- o prijatí kandidátky do počiatočnej etapy formácie,
- o pripustení postulanky do noviciátu,
- o nepripustení novicky k dočasným sľubom,
- o nepripustení sestry s dočasnými sľubmi k obnoveniu svojho dočasného záväzku.

Vikárka so súhlasom svojej rady rozhoduje:

- o pripustení novicky k dočasným sľubom a k ich následnému obnovovaniu;
- o zriaďovaní nových domov s predchádzajúcim písomným súhlasom miestneho biskupa;

- o odpredaji časného majetku Kongregácie, ak jeho hodnota nedosahuje sumu stanovenú Svätou stolicou, alebo ak nejde o vzácnosť či majetok venovaný Cirkvi na základe sľubu;
- o povolení pre sestru, aby mohla dočasne žiť mimo domu Kongregácie, nie však dlhšie ako jeden rok, s výnimkou zdravotného dôvodu, štúdia alebo apoštolátu, ktorý má vykonávať v mene Kongregácie;

ustanovuje miestne predstavené po porade s príslušnými komunitami;

schvaľuje účtovníctvo vikariátu;

dáva sestram povolenie publikovať texty zamerané na náboženské alebo morálne otázky;

predkladá generálnej rade na schválenie:

- menovanie sestier zodpovedných za formáciu,
- menovanie vikariátnej ekonómky,
- pripustenie alebo nepripustenie sestry k večným sľubom,
- predĺženie dočasných sľubov na viac ako šesť rokov, najviac na deväť rokov;

predkladá na rozhodnutie generálnej predstavenej:

- zriadenie, premiestnenie alebo zatvorenie domu formácie,
- zatvorenie domu po konzultácii s biskupom,
- zrušenie alebo premenu existujúceho diela po súhlase biskupa,
- povolenie pre novicku v istých prípadoch absolvovať noviciát v inom dome Kongregácie.

112. Všetky ostatné otázky týkajúce sa počiatkovej alebo trvalej formácie rieši vikárka podľa noriem kánonického práva a Konštitúcií.

113. Vikárka môže povoliť sestre pozmeniť svoj testament, zmeniť správcu svojho majetku alebo použitie príjmov z neho.

114. V prípade odlúčenia sestry od Kongregácie bude vikárka postupovať podľa stanoviska či súhlasu svojej rady a podľa noriem kánonického práva; dokumenty odovzdá príslušnej vrchnosti.

115. Vikárka alebo jej delegátka navštívi sestry vikariátu každý rok. O živote vikariátu oboznamuje generálnu radu a využíva na to účelné prostriedky.

Prostriedky sa určia na základe spoločnej dohody medzi generálnou radou a vikariátnou radou.

Vikariátna ekonómka

116. Vikariátna ekonómka spravuje majetok vikariátu pod právomocou vikárky a jej rady. Dĺžku a možnosti obnovenia jej mandátu určí štatút vikariátu.

SKUPINY

117. Komunity, ktoré v dôsledku svojej osobitnej situácie nepatria k niektorému existujúcemu vikariátu, tvoria skupiny priamo závislé od generalátu. Medzi skupinami a generalátom môže generálna rada zriadiť strednú štruktúru so súhlasom príslušných sestier.

Takáto stredná štruktúra bola zriadená generálnou kapitulou v r. 2014 a má názov delegatúra.

NA GENERÁLNEJ ÚROVNI

118. Všetky sestry vikariátov, delegatúr a skupín tvoria spolu Kongregáciu.

119. Kongregácia zabezpečuje svoju jednotu a apoštolský dynamizmus v Cirkvi prostredníctvom:

- generálnej kapituly,
- generálnej predstavenej a jej radkýň, ktoré spolu tvoria generálnu radu.

Generálna kapitula

120. Kongregácia reprezentovaná delegátkami sa pravidelne schádza na generálnej kapitule.

Generálna kapitula je najvyššou internou autoritou Kongregácie; je znakom jednoty, koná kolegiálne a má zákonodarnú moc. Schádza sa, aby:

- udržiavala živého ducha Zakladateľov a prehlbovala duchovnú tradíciu Kongregácie,
- zhodnotila život celej Kongregácie,
- venovala pozornosť hlavným problémom sveta a rozlíšila naliehavé potreby,
- rozhodovala o zameraniach Kongregácie a určovala priority,

- zvolila generálnu predstavenú a generálne radkyne (prvá zvolená radkyňa je generálnou vikárkou),
- žiadala od Svätej stolice povolenie na zmenu jedného alebo viacerých bodov už schválených Konštitúcií,
- pravidelne revidovala Knihu dodatkov.

121. Riadna volebná a pracovná generálna kapitula sa zvolá každých šesť rokov.

122. Ak generálna predstavená nemôže dokončiť svoj mandát, generálna vikárka zvolá kapitulou, ktorá sa zide do šiestich mesiacov po uprázdnení úradu.

123. Na zvolanie mimoriadnej pracovnej generálnej kapituly je potrebné rozhodovacie hlasovanie generálnej rady po porade s vikárkami a ich radou.

124. Generálnu kapitulou tvoria:

- členky generálneho vedenia: generálna predstavená a radkyne, generálna sekretárka, generálna ekonómka,
- vikárky, zodpovedné za delegatúry,
- delegátky vikariátov a skupín.

- Úlohou generálnej rady je stanoviť počet delegátok vikariátov a skupín tak, aby celkový počet delegátok bol vždy vyšší než počet právnych členiek.

125. Sestry s večnými sľubmi majú pasívny hlas na zvolenie za delegátky na generálnu kapitulu.

126. Kapitule predsedá generálna predstavená, v prípade jej neprítomnosti generálna vikárka.

127. Generálna predstavená alebo v jej neprítomnosti generálna vikárka prečíta kapitule správu o stave Kongregácie a o hlavných udalostiach od predošlej generálnej kapituly.

128. Generálna ekonómka potom podá správu o ekonomickom stave Kongregácie, ktorú si vopred pripravila a predložila na schválenie generálnej rade.

Voľba generálnej predstavenej

129. Generálna predstavená musí mať večné sľuby najmenej desať rokov.

130. Generálna predstavená sa volí na šesť rokov; môže byť znovu zvolená na ďalších šesť rokov.

131. Voľba sa koná tajným hlasovaním pri absolútnej väčšine hlasov, podľa noriem uvedených v Knihe dodatkov. Zvolená sestra nastupuje do funkcie po vyjadrení svojho súhlasu.

Voľba radkýň

132. Po voľbe generálnej predstavenej sa za jej predsedníctva vo vhodnom čase pristúpi k voľbe generálnych radkýň. Volia sa oddeleným a tajným hlasovaním pri absolútnej väčšine v prvom a druhom volebnom kole, pri relatívnej väčšine v treťom volebnom kole.

133. Aby mohla byť sestra zvolená do uvedenej funkcie, musí mať večné sľuby.

134. Generálne radkyne sa volia na šesť rokov; môžu byť znovu zvolené na ďalších šesť rokov.

135. Generálna sekretárka môže byť vybratá spomedzi generálnych radkýň, je menovaná generálnou predstavenou so súhlasom jej rady na dobu mandátu danej generálnej predstavenej a jej rady. Môže byť opätovne menovaná na ďalších šesť rokov.

136. Generálna ekonómka môže byť vybratá spomedzi generálnych radkýň, je menovaná generálnou predstavenou so súhlasom jej rady na dobu mandátu danej generálnej predstavenej a jej rady. Môže byť opätovne menovaná na ďalších šesť rokov.

137. Všetky záležitosti kapituly sa riešia pri absolútnej väčšine. Hlasovanie je zvyčajne tajné.

138. Na zmenu niektorého bodu v schválených Konštitúciách a na podanie žiadosti Svätej stolici je potrebná dvojtretinová väčšina hlasov. Autentický výklad je vyhradený Svätej stolici.

139. Generálna kapitula môže vydať predpisy a nariadenia, ktoré ostávajú v platnosti, pokiaľ ich niektorá z nasledujúcich kapitúl neodvolá.

140. Generálna kapitula hlasovaním rozhodne o ukončení svojich prác a generálna predstavená vyhlási koniec kapituly.

141. Generálna predstavená oznámi Kongregácii výsledok volieb a uznesenia kapituly, ktoré nadobudnú platnosť týmto vyhlásením.

Generálna rada

142. Generálnu radu tvorí generálna predstavená a generálne radkyne.

143. Členky generálnej rady nesú spoluzodpovednosť za riadenie pri rešpektovaní funkcie generálnej predstavej.

144. Rada venuje pozornosť výzvam Cirkvi a sveta, je miestom rozlišovania v službe poslania Kongregácie.

145. Pomáha vikariátom, delegatúram a skupinám

- zachovať si ducha Kongregácie,
- naplno prijať usmernenia a priority stanovené generálnou kapitulou.

Bude jej ležať na srdci, aby podporovala jednotu a vitalitu Kongregácie.

146. Generálna predstavená a radkyne budú osobitne dbať, aby sa bohatstvo skúseností, ktoré nadobudli sestry pôsobiace v rozmanitých prostrediach, odovzdávalo všetkým sestram. Túto úlohu budú mať vždy na zreteli pri návštevách vikariátov, delegatúr a skupín, a využijú všetky komunikačné prostriedky na jej splnenie.

Medzinárodnosť Kongregácie bude takto zdrojom vitality a ustavičnej obnovy pre všetky sestry.

Generálna predstavená

147. Generálna predstavená má právomoc nad všetkými vikariátmi, delegatúrami, skupinami a sestrami, pričom rešpektuje princíp subsidiarity; riadi ich v súlade s kánonickým právom a vlastným právom Kongregácie.

148. Generálna predstavená zodpovedá za celú Kongregáciu pred Cirkvou a pred občianskymi vrchnosťami.

149. Vo svojich radkyniach nájde potrebnú pomoc, aby si dobre plnila úlohu, ktorá vyžaduje veľkú schopnosť počúvať, pestovať vzťahy, oduševňovať a podnecovať.

150. Generálna predstavená zvoláva radu a predsedá jej, vedie rokovania a rozhoduje. V prípadoch stanovených kánonickým právom a Konštitúciami si však najskôr musí vyžiadať súhlas alebo stanovisko svojej rady.

151. V osobitných prípadoch má právo dišpenzovať od niektorých disciplinárnych bodov Konštitúcií, ktoré sa netýkajú podstaty Kongregácie.

152. V prípade potreby deleguje svoju právomoc v súlade s Konštitúciami a s kánonickým právom.

153. Generálna predstavená navštívi osobne alebo prostredníctvom svojej delegátky všetky komunity Kongregácie každé tri roky alebo i častejšie, ak je to potrebné.

Návšteva potrvá primerane dlho, aby spoznala realitu navštívenej krajiny a stretla sa so sestrami, ktoré tam pôsobia.

154. Generálne radkyne pomáhajú generálnej predstavenej v súlade s Konštitúciami.

155. V generálnej rade plne spolupracujú na vypracovávaní rozhodnutí.

156. Na určené úlohy môžu generálne radkyne prevziať od generálnej predstavenej presne vymedzenú právomoc.

157. Generálne radkyne budú najmenej tri.

158. Na základe stanoviska svojej rady generálna predstavená potvrdzuje presuny sestier z jedného vikariátu, delegatúry alebo skupiny do iného vikariátu, delegatúry alebo skupiny.

So súhlasom svojej rady generálna predstavená:

menuje

- generálnu ekonómku a generálnu sekretárku;
- zodpovednú za delegatúru po konzultácií príslušných sestier,

schvaľuje

- štatúty jednotlivých vikariátov,
- generálne účtovanie Kongregácie;

potvrďuje

- voľbu vikárok,
- výber sestier zodpovedných za formáciu,
- výber vikariátnych ekonómok,
- voľbu delegátok a náhradníčok na generálnu kapitolu,
- pripustenie alebo nepripustenie sestry k večným sľubom;

udeľuje

- predĺženie dočasných sľubov najviac o tri roky (porov. 79);

rozhoduje na základe návrhov vikárok

- o zriadení, premiestnení alebo zrušení noviciátov a iných domov formácie,

- o zatvorení domu,
- o zrušení alebo zmene diela;

zvoláva

- riadnu generálnu kapitulu,
- mimoriadnu pracovnú generálnu kapitulu,
- stretnutia na medzinárodnej úrovni;

stanovuje

- počet delegátok na generálnu kapitulu,
- miesto konania generálnej kapituly,
- počet delegátok na generálne stretnutia, kde sa ráta s delegátkami;

povoľuje

- novicke absolvovať noviciát mimo spoločného noviciátu,
- prestúpenie sestry do iného inštitútu,
- prijatie sestry z iného inštitútu,
- sestre s večnými sľubmi zriecť sa dedičného majetku,
- opätovné prijatie do Kongregácie bývalej novicky alebo sestry s dočasnými alebo večnými sľubmi, ktorá právoplatne vystúpila, bez opakovania noviciátu;

udeľuje

- exkluáciu, ktorá nemôže presiahnuť tri roky,
- indult na opustenie Kongregácie sestry s dočasnými sľubmi.

159. Na zriadenie nového vikariátu alebo úpravu hraníc jestvujúcich vikariátov, ako aj na zriadenie novej skupiny alebo delegatúry sa vyžaduje rozhodovacie hlasovanie.

160. Generálna predstavená a jej rada môžu kolegiálnym hlasovaním vyhlásiť prepustenie sestry s dočasnými alebo s večnými sľubmi, podľa noriem kánonického práva (v tomto prípade musí mať rada štyri členky okrem generálnej predstavenej).

161. Žiadosť sestry s večnými sľubmi o prepustenie, po jej predchádzajúcej zrelej úvahe a pre veľmi vážne dôvody zvažované pred Pánom, bude predložená Svätej stolici generálnou predstavenou, ktorá k žiadosti pripojí svoj osobný názor i stanovisko svojej rady.

162. V prípade vystúpenia sestry z Kongregácie bude generálna predstavená vždy konať na základe stanoviska alebo súhlasu svojej rady, podľa noriem kánonického práva (684 až 703); spis odovzdá Svätej stolici, ak treba.

Sestry, ktoré zákonne vystúpili z Kongregácie alebo ňou boli zákonne prepustené, nemôžu nič požadovať za vykonanú službu. Kongregácia však bude voči nim prejavovať spravodlivosť a lásku. (kán. 702)

163. Ak generálna predstavená usúdi, že sa musí svojho úradu vzdať, prijatie alebo odmietnutie jej odstúpenia je v kompetencii najvyššej autority, a to Svätej stolice.

Na druhej strane, ak na základe tajného a jednomyselného hlasovania generálne radkyne skonštatujú, že generálna predstavená už nie je schopná zastávať svoj úrad, musia o tom upovedomiť Svätú stolicu.

Generálna sekretárka

164. Generálna sekretárka vykonáva svoju funkciu v úzkej spolupráci s generálnou radou.

Generálna sekretárka

vypracúva

- zápisnicu zo zasadnutí generálnej rady, dáva ju na podpis generálnej predstavenej a tiež sama osobne podpíše,
- listiny, ktoré sa týkajú záležitostí Kongregácie;

bedlí,

aby sa všetky dokumenty, knihy a listiny týkajúce sa dejín a správy Kongregácie zatriedili a uschovali v archívoch.

Generálna ekonómka

165. Generálna ekonómka vykonáva svoju funkciu pod právomocou generálnej predstavenej a jej rady. Môže byť prizvaná na zasadnutia generálnej rady, keď preberané otázky súvisia s jej zodpovednosťou.

Generálna ekonómka:

zúčastňuje sa na uvažovaní a na úsilí o uplatňovanie spravodlivosti,

spravuje a riadi majetky, vykonáva ich supervíziu na generálnej úrovni podľa priorít Kongregácie,

koordinuje rozdeľovanie na medzinárodnej úrovni,

bedlí nad trvalou formáciou vikariátnych ekonómok a ich spolupracovníkov, informuje ich a úzko s nimi spolupracuje.

SPRÁVA A UŽÍVANIE MAJETKOV V SLUŽBE APOŠTOLSKÉHO ŽIVOTA

166. Vo všetkom, čo sa týka spravovania a užívania majetkov, usilujeme sa konkrétnymi činmi vyjadrovať našu túžbu žiť jednoducho a deliť sa medzi sebou i s bratmi a sestrami za účelom väčšej spravodlivosti vo svete. Spoločné vlastníctvo v Kongregácii chápeme v tejto perspektíve.

167. Kongregácia, vikariáty, delegatúry, skupiny a komunity môžu nadobúdať, vlastníť, spravovať i predávať hnutelné a nehnuteľné majetky podľa kánonického práva a Konštitúcií.

168. Správa uvedených majetkov je na každej úrovni zverená jednej sestre pod vedením a kontrolou príslušných predstavených:

- miestna ekonómka vedie správu majetkov miestnej komunity,
- vikariátna ekonómka vedie správu majetkov vikariátu a vykonáva supervíziu účtovníctva komunít vikariátu,

- generálna ekonómka vedie správu majetkov Kongregácie ako takých a vykonáva supervíziu účtovníctva vikariátov.

V prípade potreby môže ekonómkam pomáhať pracovná skupina.

169. Všetky sestry a všetky komunity podľa svojich možností a podľa potrieb celku sa podieľajú na spoločnej pokladnici na vikariátnej úrovni. Podobne vikariáty, delegatúry a skupiny sa podieľajú na spoločnej pokladnici na generálnej úrovni.

170. Povolenie Svätej stolice sa vyžaduje na odpredaj vzácných predmetov a majetkov Kongregácie, ktorých cena presahuje sumu stanovenú Svätou stolicou. Rovnaká zásada platí, keď ide o pôžičku vyššiu, než je stanovená suma.

171. Je úlohou generálnej predstavenej, aby so súhlasom svojej rady podávala upresnenia potrebné na uplatnenie noriem Konštitúcií, týkajúcich sa spravovania majetkov na generálnej, vikariátnej a miestnej úrovni.

ZÁVER

172. Zaviazali sme sa sľubmi v Kongregácii a zachovávame tieto Konštitúcie schválené Cirkvou. Vyjadrujú náš vlastný spôsob, ako žijeme evanjelium vo vernosti charizme, ktorú nám zanechali naši Zakladatelia.

„Ustavične si budú uchovávať hlboko v srdci naskrz bohaté a naskrz božské poučenie... : QUODCUMQUE DIXERIT VOBIS FACITE, urobte všetko, čo vám povie môj Syn, váš Boh; a keď budú vyslovovať tieto štyri úctyhodné slová, ... presvedčia sa, že ich ako Matka a Učiteľka týmto učí konať presne a náležite všetko, čo im náš Pán hovorí vo svojich prikázaniach, cez ich Pravidlá a Konštitúcie, vo svojich vnuknutiach i prostredníctvom nariadení ich predstavených, ktoré sú jeho Zástupkyne.“

(Peter Fourier)

Konštitúcie r. 1640, 2. časť, kap. XI, 7.

O povinnosti sestier Kongregácie
voči Preblahoslavenej Panne Márii,
ich prevznešenej a premilej Matke.

*Nech nám Pán udelí milosť,
aby sme všetky tieto predpisy zachovávali s láskou,
nie otrocky,
akoby sme boli ešte pod zákonom,
ale slobodne,
lebo sme pod milosťou.*

Podľa Reguly svätého Augustína VI, 4.

OBSAH

DEKRÉT	2
LIST GENERÁLNEJ PREDSTAVENEJ	4
HISTORICKÝ ÚVOD	7
SPIRITUALITA	15
APOŠTOLSKÝ ŽIVOT	21
SESTERSKÝ ŽIVOT	25
ŽIVOT MODLITBY	29
SLUBY	33
Zasvätené panenstvo	34
Chudoba	36
Poslušnosť	40
FORMÁCIA	43
Prijatie do počiatocnej etapy (postulát)	44
Počiatočná etapa: Postulát	44
Noviciát	46
Obdobie dočasných sľubov	50
Zodpovedné za formáciu	52
Trvalá formácia	52
ORGANIZÁCIA KONGREGÁCIE	
V SLUŽBE APOŠTOLSKÉHO ŽIVOTA	53
Na miestnej úrovni	54
Na vikariátnej úrovni	55
Skupiny	63
Na generálnej úrovni	63
SPRÁVA A UŽÍVANIE MAJETKU	
V SLUŽBE APOŠTOLSKÉHO ŽIVOTA	77
ZÁVER	79